

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

A l'escola de Maria: fermesa en la fe

Fent camí enmig de la pandèmia i el confinament, setmana rere setmana, hem arribat al mes de maig, un mes dedicat a la Mare de Déu, i en el qual se celebra l'Aplec de la Mare de Déu de la Salut a la ciutat de Sabadell. Ella és la dolça Mare de Jesús, i Mare nostra. Ella ens ensenya a escoltar i a creure en la Paraula de Déu, ens guia en el camí de la fe, ens educa per viure amb esperança; ens prepara per lliurar la nostra vida totalment a Déu i als germans, vivint units, tenint un sol cor i una sola ànima.

A vegades fa la impressió que en el nostre món hi ha com un oblit de Déu, però l'ésser humà segueix fent-se les preguntes de sempre sobre el sentit de la vida. Preguntes sobre el futur, sobre el més enllà, sobre la felicitat, etc. I és que, diguem-ho clarament, l'home no té totes les respostes tot i els grans avenços de la ciència i de la tècnica, com malauradament estem comprovant en aquests temps. L'ésser humà necessita alguna cosa més, necessita descobrir el significat de les coses, necessita amor i espe-

rança, un fonament sòlid per afrontar la vida, amb les seves crisis, amb les seves foscos, amb les seves contradiccions, amb les seves dificultats i problemes.

La fe proporciona una certesa diferent, però no menys sòlida que la que prové de la ciència. No és un simple assentiment intel·lectual a un conjunt de veritats. És un lliurament confiat a Déu, una adhesió a Algú que dona confiança. La fe és creure en aquest amor de Déu, capaç de transformar tota la realitat humana, i d'oferir la possibilitat de la salvació. Tenir fe és trobar Déu, és confiar en Ell, abandonar-se a les mans, perquè és Ell qui sosté el món i la història, en definitiva, és l'únic fonament sobre el qual puc construir la meva existència.

La fe és un do de Déu. No és una conquesta personal, ni depèn únicament de la meva voluntat. Per donar la resposta de la fe cal la gràcia de Déu, que surt a l'encontre. El baptisme es troba en l'inici del nostre camí de fe i significa l'entrada a l'Església. La fe és do de Déu, però és tam-

bé un acte lliure i humà. És un acte autènticament humà, ja que confiar en Déu i adherir-se a les veritats que Ell ha revelat no és contrari a la llibertat ni a la intel·ligència de l'ésser humà. És com sortir d'un mateix per confiar-se a l'acció de Déu.

Aprenem de Maria, que viu en actitud d'escolta, atenta als signes de Déu i respon amb l'obediència de la fe. Ella és mare i model de tots els creients, perquè va confiar en la paraula de l'àngel i va respondre amb un sí generós al pla de Déu. El camí de la fe inclou també un component de fosc, ja que la relació que Déu estableix amb l'ésser humà no suprimeix la distància que hi ha entre el Creador i la criatura, i per això l'home no pot comprendre totalment el misteri de Déu; és per això que la persona creient pot passar per moments foscos o per situacions de dolor, com estem experimentant en aquestes setmanes, com succeeix en la vida de la Mare.

El camí de fe dels seus fills té moments de llum, però també situacions en les que sembla com si Déu s'hagués amagat. A vegades dona la impressió que no respon a les oracions, que no posa remei als nostres mals, ni ens ajuda en les necessitats, ni ens consola en l'afflicció. A vegades el seu aparent silenci pesa massa en la nostra petita existència de creients. Fins i tot podem arribar a queixar-nos, com Job en l'Antic Testament, perquè no entenem el que està succeint. Que Maria ens ajudi per obrir sempre el cor a Déu, per acollir el do de la fe i revifar, per posar en Ell la nostra confiança. Sempre podem repetir amb ella: «El Senyor és el meu pastor, no em manca res. Encara que camini per barrancs tenebrosos, no tinc por de res, perquè us tinc vora meu: la vostra vara de pastor m'acompanya» (Sl 22,1-4).

ENTREVISTA

Sentir Jesús a dins

M. PILAR MUÑOZ BLANCO

El març de 1892, la beata Mare M. Carmen González Ramos, fundadora de la Congregació de les Germanes Franciscanes dels Sagrats Cors, i un grup de metges, van crear una de les entitats socials amb més història de la ciutat de Barcelona: l'Hospital del Nen Déu. Als inicis, ofería atenció mèdica a infants amb vulnerabilitat social, molts dels quals amb desnutrició. Amb la millora de l'atenció mèdica, el 1967, van decidir centrar-se en l'atenció a les persones amb discapacitat intel·lectual. La Maria Pilar Muñoz, HFSC, és gerent de la Fundació Nen Déu.

En què se centra avui el treball de la Fundació?

Oferim educació, assistència i atenció especialitzada a persones amb discapacitat intel·lectual, des dels 3 anys i durant tota la seva vida. Ho fem a través dels quatre centres especialitzats: escola d'educació especial, centre de dia d'atenció especialitzada, taller ocupacional i llar-residència. També tenim un centre mèdic obert a tothom, amb tarifes socials.

Amb quin objectiu?

Amb l'objectiu que cada persona aconseguixi el màxim d'autonomia possible i el màxim de pautes socials i de comunicació que puguin facilitar la seva inclusió social. Actualment són 244 famílies, a les quals també oferim suport espiritual.

Per què ha trobat la felicitat a través d'aquests nens i nenes?

Quan tenia 18 anys, en conèixer, com a monitora de menjador, els nens i les nenes de l'escola d'educació especial, vaig veure a Jesús i em vaig lliurar a Ell. I també a través dels infants Jesús es lliurà a mi. Vaig sentir que aquesta era una crida, que era la meua missió, i vaig entrar a la Congregació. Els nens i les nenes ens donen esperança. Ells porten Jesús a dins i el transmeten amb molta facilitat, amb les seves abraçades... La meua fe creix, sens dubte. Són ells qui me la transmeten.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

Catequesi en temps de confinament

Durant la segona setmana de confinament per la COVID-19, un catequista adreçà una carta a cada infant del grup. «Fa temps que no ens reunim cada dimecres, des que començà el confinament. Ja saps que vivim uns moments difícils a tot el món. Tots tenim familiars o coneguts malalts o que ens han deixat. Confio que a casa estigueu tots bé. De tant en tant, miro les vostres fotos i prego per vosaltres i per les vostres famílies. Aquestes setmanes, estem celebrant la Pasqua de Resurrecció. Som en temps pasqual. Jesús és viu, d'una altra manera que abans, i és amb nosaltres, perquè ens ha enviat el seu Esperit Sant. Recordeu quan fem el senyal de la creu: "En el nom del Pare, del Fill (Jesús) i de l'Esperit Sant". Jesús ens acompanya, però nosaltres hem de fer el camí de les nostres vides, amb il·lusió i alegria, perquè sabem que l'amor de Déu és més fort que el mal i que la mort. Per això, Jesús ens diu: "No tingueu por!" (evangeli de Mateu, capítol 28, verset 20). Jesús sap què vol dir ser amics i què vol dir passar-ho malament. Quan va morir un amic seu, que es deia Llätzer, va plorar (evangeli de Joan, capítol 11, versets 33, 34 i 35). Per això ens acompanya quan patim. I per això,

quan acompanyem algú que ho passa malament, també ens acompanya Jesús. Et desitjo bona Pasqua a tu i a la teva família! Dona'ls records de part meua. Espero amb ganes el dia que puguem trobar-nos una altra vegada. Bona feina del cole i no t'oblidis de pregar, de donar gràcies, d'explicar-li les teves coses a Jesús i, cada dia, d'estimar, ajudar, perdonar, tenir paciència...»

Les respostes no es van fer esperar. Un dels infants li deia al seu catequista: «M'alegro que estiguis bé. M'agradaria tornar a la catequesi dels dimecres i trobar-me amb els amics, encara que a vegades parlem massa i em sembla que no t'agrada. També vam celebrar la Setmana Santa seguint les celebracions per Youtube, vam cuinar un pastís i el vam decorar per fer una mona. Moltes gràcies per haver-te recordat de mi. Una abraçada.»

Bona pensada la del catequista. Mantenir viu el contacte amb els infants, malgrat la pandèmia. Sessió de catequesi online. Fer unes reflexions pasquals i unes recomanacions sobre la pregària. Ben segur que seguiran altres escrits. Més, si, com sembla, els pares dels infants també hi col·laboren des del confinament.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La belleza de contemplar a Cristo desde el corazón de la Madre

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Posiblemente, recordemos una homilía del Papa en la Capilla de Santa Marta, a un mes de iniciar su pontificado. Comentaba un texto de la Última Cena (Jn 14,1-6). Jesús, con «palabras muy bellas», en un momento entrañable y bello, se despedía de sus discípulos, les habla «desde el corazón», y con gran amor les dice: «no estéis tristes», y les anuncia algo muy bello: «Voy a prepararos un lugar, en la casa de mi Padre hay muchas moradas».

«En el camino de la vida —explicó el pontífice en la homilía—, el Señor siempre hace esto: con las pruebas, con las consolaciones, con las tribulaciones, con las cosas buenas. Todo el camino de la vida es un camino de prepara-

ción». Es un trabajo de Jesús y del Espíritu, y a nosotros se nos pide permitirlo y seguirlo. «Es el camino de la belleza. También es el camino del regreso a la patria. Necesitamos ser preparados para contemplar el rostro maravilloso de Jesús. Se trata de preparar principalmente el corazón para amar, para amar más».

En este camino de belleza, el pasado 25 de abril, el Santo Padre escribió a todos los fieles y nos propone, en el trasfondo de la pandemia, «la belleza de rezar el Rosario en casa durante el mes de mayo». El «contemplar juntos el rostro de Cristo con el corazón de María, nuestra Madre, nos unirá todavía más como familia espiritual y nos ayudará a superar esta prueba».

Lectures de la missa diària i santoral

11. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ac 14,5-18 / SI 113 / Jn 14,21-26]. Sant Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida. Sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, mr. venerat a Ripoll (978); sant Felisa, mr.; beat Domènec Iturrate, prev. trinitari basc.

12. □ Dimarts [Ac 14,19-28 / SI 144 / Jn 14,27-31a]. Sants Nereu i Aquileu (s. III-IV), soldats mrs. a Roma; sant Pancraç (s. III-IV), mr. romà. Sant Domènec de La Calzada (Rioja), patró dels enginyers de camins, canals i ports; beat Francesc de Siena, prev. servita.

13. □ Dimecres [Ac 15,1-6 / SI 121 / Jn 15,1-8]. Mare de Déu de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. cong. del Sagrat Cor de Betharam; santa Maria-Dominica Mazzarello, vg., fund. Salesianes (FMA 1872).

14. ■ Dijous [Ac 1,15-17.20-26 / SI 112 / Jn 15,9-17]. Sant Maties o Marcia, apòstol afegit (Ac 1,15-26). Santa Gemma Galgani, vg. seglar; sant Pasqual I, papa.

15. □ Divendres [Ac 15,22-31 / SI 56 / Jn 15,12-17]. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid, casat amb Maria de la Cabeza, patró de la pagesia. Sant Torquat, bisbe de Guadix i mr.; santa Joana de Lestonnac, rel. viuda, fund. Companyia de Maria, de Bordeus (ODN, 1607); sant Eufraasi, bisbe i mr. (també es pot celebrar l'endemà, dia 16).

16. □ Dissabte [Ac 16,1-10 / SI 99 / Jn 15,18-21]. Sant Honorat, bisbe, patró dels fornors o flequers; sant Joan Nepomucè, prev. de Praga i mr. del secret de confessió; sant Simó Stock, prev. carmelità; sant Germer, bisbe.

17. □ † Diumenge vinent, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.) [Ac 8,5-8.14-17 / SI 65 / 1Pe 3,15-18 (o bé: 1Pe 4,13-16) / Jn 14,15-21 (o bé: Jn 17,1-11a)]. Sant Pasqual Bailon (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics. Santa Restituta, vg.

DIUMENGE V DE PASQUA

COMENTARI

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 6,1-7)

Per aquells dies, anava augmentant el nombre dels creients, i els immigrants de llengua grega es queixaven dels nadius perquè, en la distribució diària d'ajuda als pobres, les seves viudes no eren ateses. Llavors els dotze convocaren una reunió de tots els creients i els digueren: «No estaria bé que nosaltres deixéssim la predicació de la paraula de Déu i ens poséssim a distribuir l'ajuda als pobres. Per això, germans, busqueu entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny, i els encarregarem aquesta feina; nosaltres continuarem ocupant-nos de la pregària i del ministeri de la paraula». Tothom trobà bé aquesta proposta, i elegiren Esteve, un home ple de fe i de l'Esperit Sant, Felip, Pròcor, Nicànor, Timon, Parmenàs i Nicolau, un antioquè convertit al judaisme. Els presentaren als apòstols, i aquests, després de pregar, els imposaren les mans.

La paraula de Déu s'anava estenent, i a Jerusalem creïa molt el nombre dels creients; fins i tot molts sacerdots acceptaven la fe.

Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

Justos, aclameu el Senyor, / fareu bé de lloar-lo, homes rectes. / Celebreu el Senyor amb la lira, / acompanyeu amb l'arpa els vostres cants. R.

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 2,4-9)

Estimats, acosteu-vos al Senyor, que és la pedra viva. Els homes l'havien rebutjada, però als ulls de Déu és «escollida, de gran valor». També vosaltres, com pedres vives, deixeu que Déu faci de vosaltres un temple espiritual, un sacerdoti sant, que oferirà víctimes espirituals, acceptables a Déu per Jesucrist. Per això diu l'Esclat: «Jo poso a Síó una pedra angular, de gran valor, escollida: el qui creu, no quedarà defraudat». És de gran valor per a vosaltres, els qui heu cregut, però per als qui no creuen «la pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici», i «s'ha convertit en pedra d'ensopec, en roc que fa caure». Ensopeguen quan no fan cas de la predicació. Sempre n'hi haurà que no en fan cas. Però vosaltres sou «un poble escollit, un reialme sacerdotal, una nació sagrada, la possessió personal de Déu», perquè «proclameu la lloança» d'aquell que us ha cridat del país de tenebres a la seva llum admirable.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 14,1-12)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa del meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, ¿us podria dir que vaig a preparar-vos estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré a casa meua, perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic. I ja sabeu quin camí hi porta, allà on jo vaig». Tomàs li diu: «Senyor, si ni tan sols sabem on aneu. ¿Com podem saber quin camí hi porta?». Jesús li diu: «Jo soc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare, si no hi va per mi. Si m'heu conegut a mi, heu de conèixer igualment el meu Pare: des d'ara ja el coneixeu i ja l'heu vist». Li diu Felip: «Senyor, mostreu-nos el Pare, i no ens cal res més». Jesús li diu: «Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres ¿i encara no em coneixes? Qui em veu a mi veu el Pare. ¿Com pots dir que us mostri el Pare? ¿No creus que jo estic en el Pare i el Pare està en mi? Les paraules que jo us dic no venen de mi mateix. És el Pare, qui, estant en mi, fa les seves obres. Creieu-me: jo estic en el Pare i el Pare està en mi; si no, creieu-ho per aquestes obres. Us ho dic amb tota veritat: Qui creu en mi també farà les obres que jo faig, i fins en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare».

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 6,1-7)

En aquellos días, al crecer el número de los discípulos, los de lengua griega se quejaron contra los de lengua hebrea, porque en el servicio diario no se atendía a sus viudas. Los Doce, convocando a la asamblea de los discípulos, dijeron: «No nos parece bien descuidar la palabra de Dios para ocuparnos del servicio de las mesas. Por tanto, hermanos, escoged a siete de vosotros, hombres de buena fama, llenos de espíritu y de sabiduría, y los encargaremos de esta tarea; nosotros nos dedicaremos a la oración y al servicio de la palabra». La propuesta les pareció bien a todos y eligieron a Esteban, hombre lleno de fe y de Espíritu Santo; a Felipe, Prócoro, Nicanor, Timón, Parmenias y Nicolás, prosélito de Antioquía. Se los presentaron a los apóstoles y ellos les impusieron las manos orando.

La palabra de Dios iba creciendo y en Jerusalén se multiplicaba el número de discípulos; incluso muchos sacerdotes aceptaban la fe.

Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

Aclamad, justos, al Señor, / que merece la alabanza de los buenos. / Dad gracias al Señor con la cítara, / tocad en su honor el arpa de diez cuerdas. R.

La palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en quien lo teme, / en los que esperan su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pedro (1Pe 2,4-9)

Queridos hermanos: Acercándoos al Señor, piedra viva rechazada por los hombres, pero elegida y preciosa para Dios, también vosotros, como piedras vivas, entráis en la construcción de una casa espiritual para un sacerdotio santo, a fin de ofrecer sacrificios espirituales agradables a Dios por medio de Jesucristo. Por eso se dice en la Escritura: «Mira, pongo en Sión una piedra angular, elegida y preciosa; quien cree en ella no queda defraudado». Para vosotros, pues, los creyentes, ella es el honor, pero para los incrédulos «la piedra que desecharon los arquitectos es ahora la piedra angular», y también «piedra de choque y roca de estrellarse»; y ellos chocan al despreciar la palabra. A eso precisamente estaban expuestos. Vosotros, en cambio, sois un linaje elegido, un sacerdotio real, una nación santa, un pueblo adquirido por Dios para que anunciéis las proezas del que os llamó de las tinieblas a su luz maravillosa.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 14,1-12)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «No se turbe vuestro corazón, creed en Dios y creed también en mí. En la casa de mi Padre hay muchas moradas; si no, os lo habría dicho, porque me voy a prepararos un lugar. Cuando vaya y os prepare un lugar, volveré y os llevaré conmigo, para que donde estoy yo estéis también vosotros. Y adonde yo voy, ya sabéis el camino». Tomás le dice: «Señor, no sabemos adónde vas, ¿cómo podemos saber el camino?». Jesús le responde: «Yo soy el camino y la verdad y la vida. Nadie va al Padre sino por mí. Si me conocierais a mí, conoceríais también a mi Padre. Ahora ya lo conocéis y lo habéis visto». Felipe le dice: «Señor, muéstranos al Padre y nos basta». Jesús le replica: «Hace tanto que estoy con vosotros, ¿y no me conoces, Felipe? Quien me ha visto a mí ha visto al Padre. ¿Cómo dices tú: "Muéstranos al Padre"? ¿No crees que yo estoy en el Padre, y el Padre en mí? Lo que yo os digo no lo hablo por cuenta propia. El Padre, que permanece en mí, él mismo hace las obras. Creedme: yo estoy en el Padre y el Padre en mí. Si no, creed a las obras. En verdad, en verdad os digo: el que cree en mí, también él hará las obras que yo hago, y aun mayores, porque yo me voy al Padre».

«Jo soc el camí, la veritat i la vida»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

En el discurs de comiat que segueix al lavatori dels peus dels deixebles, Jesús se'ns presenta com a camí, veritat i vida. Jesús és el camí que marca una direcció, la de Déu. Jesús és el camí recte i aplanat que permet una bona circulació de passatgers. Jesús és el camí lliure de perills que condueix amb seguretat a la meta perseguida. A l'Evangeli de Joan, Jesús és el camí que ens condueix a Déu mateix. Jesús és, així, l'únic mitjancer entre Déu i nosaltres. Per això afegeix: «Si m'heu conegut a mi, també coneixereu el meu Pare». Convivint amb Jesús, escoltant la seva paraula i compartint la seva vida, hem conegut el Pare.

La veritat en l'Antic Testament no és una noció filosòfica, sinó una qualitat fonamental. Expressa la solidesa d'un edifici, o la fiabilitat d'una persona. A més, l'adverbi *en veritat* (*amén*) serveix per manifestar la seguretat que inspira una afirmació. Déu és veritat quan constitueix el sòlid fonament de tot el que existeix; és més, Déu és l'única veritat del cosmos. Per això, en Déu radica la fiabilitat de la fe creient, ell és l'Amén de la fe. Jesucrist, la Paraula de Déu feta carn humana, participa de la veritat de Déu. Jesucrist és la veritat perquè constitueix el sòlid fonament de la revelació de Déu al món: en la seva vida, en les seves paraules, i en el seu Misteri Pasqual se'ns ha revelat, de manera segura i fiable, la immensitat de l'amor de Déu que sosté tot el que som i volem.

La vida és l'existència. Més enllà de la vitalitat biològica dels éssers vius, l'existència ve marcada per la consciència d'identitat. La vida biològica s'esgota i desapareix. L'existència personal és projecta per sobre de la mort. Déu és la Vida, perquè en ell la Identitat existencial no es confon amb la biologia, sinó que es dona en si mateixa. La vida eterna, la de Déu, és aquella que ell ens ofereix com a conseqüència de la fe. Més enllà de la mort física, la vida de Déu, que compartim per la fe en Jesucrist, ens projecta en la mateixa existència divina per tota l'eternitat.

Jesús és el camí, la veritat i la vida. Ell és el camí en tant que és el Fill de Déu fet fill dels homes. Ell és la veritat pel que fa a revelador del Pare, que l'ha enviat a realitzar la seva obra al món. Ell és la vida en tant que és portador de l'Esperit diví, Senyor i Dador de vida, que va bufar sobre les aigües primordials i va omplir el ventre de Maria, la noia verge de Natzaret.

VIDA DIOCESANA

Notícies

Aplec de la Salut de Sabadell. El dilluns 11 de maig, Mons. Saiz Meneses presidirà la Missa a les 12 h en el Santuari de la Mare de Déu de la Salut a Sabadell, observant totes les mesures que les administracions han demanat.

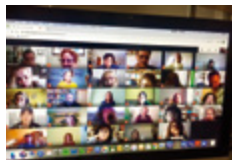
Reunió amb els arxiprestes. El dilluns 4 de maig, el Sr. Bisbe es va tornar a reunir amb els arxiprestes per fer seguiment de les mesures que s'han d'implementar a cada parròquia amb motiu de les fases 1 i 2 del desconfiament progressiu.

Escoles diocesanes i parroquials en temps de confinament

La situació provocada per la Covid-19 ha fet que els centres educatius ressituin la seva atenció als infants i a llurs famílies per tal de mantenir la seva missió educativa catòlica.

Escola Sant Lluís Gonçaga a la Garriga. Ens falta aquest element bàsic

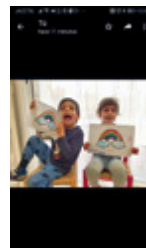
de l'ensenyament que és el contacte presencial amb els nostres alumnes, però mantenim el caliu i la vida de l'escola fent ús dels mitjans que la tecnologia posa al nostre abast. Mitjançant plataformes digitals, blogs i videoconferències, oferim tasques als nostres alumnes perquè puguin avançar acadèmicament. Al final, però, tant o més important que això, és l'acompanyament emocional que, ara més que mai, necessiten els nostres alumnes i també les seves famílies.

quan sigui possible i podrem cloure el centenari a satisfacció de la ciutadania de Rubí que s'estima l'escola on varen anar, i que va ser fundada pel beat Dr. Josep Guardiet, rector màrtir.

Escola Ramon Pont a Terrassa. L'escola ha continuat fent escola a través de la seva comunitat educativa.

Es va establir com a objectiu arribar a totes les famílies per fer un seguiment de l'alumnat i donar el suport necessari (emocional, acadèmic, logístic...). El professorat va organitzar-se a través de diferents plataformes per fer seguiment de les tasques que s'envien a l'alumnat i el contacte amb les famílies. Gràcies a aquests recursos, el professorat pot fer trobades setmanals amb l'alumnat amb l'objectiu que l'acompanyament des de l'escola segueixi sent una realitat.

ha encetat noves maneres d'acompanyar als alumnes i famílies. Tot això, d'una forma coordinada, sense perdre de vista el més important: el desenvolupament integral dels alumnes, atenent a la diversitat i prioritant el benestar emocional de la persona i la família. Aquest divendres 8 de maig hem celebrat d'una forma especial les festes patronals de l'escola. Les activitats s'ha fet online, i a les 12 h ens vam unir a la missa que celebra el Sr. Bisbe a través del canal YouTube.

Llar d'infants Nou Patufet a Cerdanyola del Vallès. Malgrat que les llars d'in-

fants amb aquest estat d'alarma no han pogut continuar presencialment la seva tasca assistencial i educativa, i han quedat tancades, les educadores de la llar han continuat en contacte amb les famílies i han enviat vídeos i recursos per dinamitzar aquest període de confinament. S'han elaborat uns materials pedagògics per treballar el llenguatge matemàtic, musical i plàstic així com estimular la psicomotricitat, la manipulació i l'experimentació.

Escola Mare de Déu de Montserrat a Rubí. Hem hagut de trobar canals alter-

natiu de comunicació amb el nostre alumnat i llurs famílies per tal de seguir avançant en el seu procés d'aprenentatge de forma virtual, amb videoconferències i treball digital. En el nostre cas estem celebrant el 100 aniversari de l'escola. Tenim diversos actes preparats que celebrarem

Escola Mare de Déu de la Salut a Sabadell. El centre ha adaptat la metodologia i gràcies a les noves tecnologies

REMAD MAR ADENTRO

En la escuela de María: firmeza en la fe

En medio de la pandemia y el confinamiento, semana a semana, acabamos de entrar en el mes de mayo, un mes dedicado a la Virgen María y en el que se celebra *Aplec de la Mare de Déu de la Salut* en la ciudad de Sabadell. Ella es la Madre de Jesús y nuestra Madre. Ella nos enseña a escuchar y creer en la Palabra de Dios, nos guía en el camino de la fe, nos educa para vivir en la esperanza; nos prepara para entregar nuestra vida totalmente a Dios y a los hermanos, viviendo unidos, teniendo un solo corazón y una sola alma.

A veces da la impresión de que se ha producido en nuestro mundo una especie de olvido de Dios, pero el ser humano sigue haciéndose las preguntas de siempre sobre el sentido de la vida. Preguntas sobre el futuro, sobre el más allá, sobre la felicidad, etc. Porque, seamos sinceros, el hombre no tiene todas las

respuestas a pesar de los grandes avances de la ciencia y de la técnica, como desgraciadamente estamos comprobando en estos tiempos. El ser humano necesita algo más, necesita descubrir el significado de las cosas, necesita amor y esperanza, un fundamento sólido para afrontar la vida, con sus crisis, con sus oscuridades, con sus contradicciones, con sus dificultades y problemas.

La fe proporciona una certeza distinta, pero no menos sólida que la que proviene de la ciencia. No es un simple asentimiento intelectual a un conjunto de verdades. Es una entrega confiada a Dios, una adhesión a Alguien que da confianza. La fe es creer en este amor de Dios que es capaz de transformar toda la realidad humana, y de ofrecer la posibilidad de la salvación. Tener fe es encontrar a Dios, es confiar en Él, abandonarse en sus manos, por-

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

que es Él quien sostiene al mundo y a la historia, y en definitiva, es el único fundamento sobre el que puedo construir mi existencia.

La fe es un don de Dios. No es una conquista personal, ni depende únicamente de la voluntad propia. Para dar la respuesta de la fe es necesaria la gracia de Dios, que se adelanta y ayuda. El bautismo está en el inicio de nuestro camino de fe y significa la entrada en la Iglesia. La fe es don de Dios, pero es también un acto libre y humano. Es un acto auténticamente humano, ya que confiar en Dios y adherirse a las verdades que él ha revelado no es contrario ni a la libertad ni a la inteligencia del ser humano. Es como salir de uno mismo para confiarse a la acción de Dios.

Aprendamos de María, que vive en actitud de escucha, atenta a los signos de Dios y responde con la obediencia de la fe. Ella es madre y modelo de todos los creyentes, porque confió en la palabra del ángel y respondió con un sí generoso al plan de Dios. El camino de la fe incluye también un componente de oscuridad, ya que la relación que Dios establece con el ser humano

no suprime la distancia que existe entre Creador y criatura, de ahí que el hombre no pueda comprender totalmente el misterio de Dios; en consecuencia, la persona creyente puede pasar por momentos oscuros o por situaciones de dolor, como estamos experimentando en estas semanas, como sucede en la vida de la Madre.

El camino de fe de sus hijos está jalonado por los momentos de luz, pero también llegan situaciones en las que Dios parece haberse escondido. A veces da la impresión de que no responde a las oraciones, que no pone remedio a nuestros males, ni nos ayuda en las necesidades, ni nos consuela en la aflicción. A veces su aparente silencio pesa demasiado en nuestra pequeña existencia de creyentes. En ocasiones, podemos llegar incluso a quejarnos, como Job en el Antiguo Testamento, porque no entendemos lo que está pasando. Que María nos ayude para abrir siempre el corazón a Dios, para acoger el don de la fe y reavivarlo, para poner en Él nuestra confianza. Siempre podemos repetir con ella: «El Señor es mi pastor, nada me falta. Aunque camine por cañadas oscuras, nada temo, porque tú vas conmigo: tu vara y tu cayado me sosiegan» (Sal 22,1-4).